

Eternity's Great Gifts: Jesus Christ's Atonement, Resurrection, Restoration

By Elder Gerrit W. Gong
Of the Quorum of the Twelve Apostles

Mahinungdanong mga Gasa sa Kahangtoran: Pag-ula ni Jesukristo, Pagkabanhaw, Pagpahiuli

Ni Elder Gerrit W. Gong
Sa Korum sa Napulog Duha ka Apostoles

April 2025 general conference

We find in Easter in Jesus Christ peace, becoming, and belonging—that which is enduringly real and joyful, happy and forever.

Years ago, our early-morning gospel class memorized Bible verses. Naturally I was drawn to short passages. This included John 11:35—the shortest verse in scripture, only two words—“Jesus wept.”

For me now, that Jesus weeps in sorrow and joy testifies of the miraculous reality: the divine Son of God came into physical mortality and learned according to the flesh how always to be with and bless us.

When we cry out in grief or joy, Jesus Christ understands perfectly. He can be present in the moments when we most need eternity's great gifts: Jesus Christ's Atonement, Resurrection, restoration.

Mary and Martha weep for their brother Lazarus, who has died. Moved with compassion, Jesus weeps. He raises Lazarus to life.

Jesus beholds Jerusalem on the eve of the Passover. He weeps, unable to gather His people as a hen would her chicks. Today His Atonement gives us hope when we sorrow for what could have been.

The Lord of the vineyard weeps as He asks His servants, which could include us as ministering brothers and sisters, “What could I have done more for my vineyard?”

Atong makaplagaan sa Pasko sa Pagkabanhaw diha ni Jesukristo—ang kalinaw, pagkahimong sama Kaniya ug pagkanahisakop—kanang molungtad nga katinuod ug hingpit nga kalipay, malipayon ug mohangtod sa kahangtoran.

Katuigan ang milabay, ang among sayo sa buntag nga klase sa ebanghelyo nagsag-ulo og mga bersikulo sa Biblia. Natural lang nga miad-to ko sa mugbo nga mga tudling. Naglakip kini sa Juan 11:35—ang labing mubo nga bersikulo sa kasulatan, duha lang ka pulong—“Jesus mihilak.”

Alang nako karon, kanang si Jesus mihilak sa kaguol ug kalipay nagpamatuod sa milagroso nga reyalidad: ang balaanong Anak sa Dios mianhi sa mortalidad ug nagkat-on sumala sa unod kon unsaon sa pagpakig-uban ug pagpanalangin nato kanunay.

Sa higayon nga kita mohilak tungod sa kasakit o kalipay, si Jesukristo hingpit nga nakasabot. Siya mahimong anaa sa mga higayon nga kita labing nagkinahanglan sa mahinungdanong mga gasa sa kahangtoran: Pag-ula ni Jesukristo, Pagkabanhaw, pagpahiuli.

Si Maria ug si Marta mihilak alang sa ilang igsoong lalaki nga si Lazaro nga namatay. Naluoy, si Jesus mihilak. Iyang gibuhi og balik si Lazaro.

Si Jesus nagtan-aw sa Jerusalem sa gabii sa Pagpalabay. Siya mihilak, dili makahimo sa pagpundok sa Iyang katawhan sama sa buhaton sa himongaan sa iyang mga piso. Karon ang Iyang Pag-ula naghatag nato og paglaom kon kita nag-uol alang sa unsay mahimong mahitabo.

Ang Ginoo sa ubasan mihilak samtang nangutana Siya sa Iyang mga sulugoon, nga mahimong maglakip nato isip tigpangalagad nga mga igsoong lalaki ug mga igsoong babaye, “Unsa pa

Mary stands bereft at the sepulchre. Jesus gently asks, “Why weepst thou?” He knows “weeping may endure for a night, but joy cometh in the morning.” Resurrection brings dawn for all.

In Book of Mormon lands, as the faithful multitude arises to Him, Jesus’s joy is full. He weeps.

“And he took their little children, one by one, and blessed them, and prayed unto the Father for them.

“And when he had done this he wept again.”

This is Easter in Jesus Christ: He answers the longings of our hearts and the questions of our souls. He wipes away our tears, except our tears of joy.

When our tears flow, we sometimes apologize, embarrassed. But knowing that Jesus Christ understands life’s pains and joys can give us strength beyond our own as we navigate bitter and sweet.

In South America, a father sobs. A sparkle in his life, his young daughter, has died. “I would give anything to see her again,” he cries in my arms. I cry too.

At the Puebla Mexico Temple dedication, tears of happiness wet the face of a dear sister. Her features radiate faith and sacrifice. She says, “Todos mis hijos están aquí en el templo hoy”—“All my children are here in the temple today.” Generations gathered in the house of the Lord bring tears of joy and gratitude.

In cruel civil war, families and neighbors did unspeakable things to each other. Bitter tears are slowly giving way to hope. Her voice trembling, a woman in a small village says, “Neighbor, before I go to my grave, I want you to know where to find your missing family members.”

man ang akong mahimo alang sa akong ubasan?”

Si Maria nagbarog sa lubnganan sa hilabihan nga kasubo. Si Jesus malumong nangutana, “Nganong naghilak ka man?” Siya nasayod nga “mahimong may paghilak sa gabii, apan sa pagkabuntag mobanos ang kalipay.” Ang Pagkabanhaw naghatag og paglaom alang sa tanan.

Diha sa mga yuta sa Basahon ni Mormon, samtang ang matinud-anon nga panon sa katawhan nanindog sa yuta ngadto Kaniya, si Jesus napuno sa kamaya. Siya mihilak.

“Ug gikuha niya ang ilang gagmay nga mga bata, sa tinagsa, ug mipanalangin kanila, ug nag-ampo ngadto sa Amahan alang kanila.

“Ug sa dihang nahimo na niya kini mihilak siya pag-usab.”

Kini ang Pasko sa Pagkabanhaw ni Jesukristo: Siya motubag sa mga pangandoy sa atong mga kasingkasing ug sa mga pangutana sa atong mga kalag. Iyang pahiran ang atong mga luha, gawas sa mga luha sa kalipay.

Sa higayon nga ang atong mga luha moagas, kita usahay mangayo og pasaylo, maulaw. Apan ang pagkasayod nga si Jesukristo nakasabot sa mga kasakit ug kalipay sa kinabuhi makahatag nato og kalig-on lapas pa sa atong kaugalingonsamtang atong gitagamtam ang kapait ug katam-is.

Sa Habagatang Amerika, usa ka amahan nagbakho. Ang kalipay sa iyang kinabuhi, ang iyang batan-ong anak nga babaye, namatay. “Akong ihatag ang tanan aron makita lang siya pag-usab,” mihilak siya sa akong mga bukton. Mihilak usab ko.

Sa pagpahinungod sa Puebla Mexico Temple, ang mga luha sa kalipay miagas sa nawong sa minahal nga igsoong babaye. Makita sa iyang panagway ang hugot nga pagtuo ug sakripisyo. Miingon siya, “Todos mis hijos están aquí en el templo hoy”—“Tanan nakong mga anak ania karon sa templo.” Mga henerasyon nga nagpundok sa balay sa Ginoo mihilak sa kalipay ug pasalamat.

Sa mapintas nga gubat sibil, ang mga pamilya ug mga silingan naghimo og dili matukib nga mga butang. Ang mapait nga mga luha hinayhinay nga naghatag og paagi sa paglaom. Ang iyang tingog nagkurog, usa ka babaye sa gamayng baryo miingon, “Silingan, sa dili pa ko moadto sa akong lubnganan, gusto ko nga masayod ka kon asa makaplagan ang nawala nga mga sakop sa imong pamilya.”

A radiant bride and handsome groom are being sealed in the house of the Lord. She is 70 years old, as is he. A beautiful bride, she has worthily waited for this day. She shyly swishes her bridal dress this way, then that way. We shed joyful tears. God's promises are fulfilled. His covenants bring blessings.

While home teaching a widowed sister, a young Boyd K. Packer learned a tender lesson. Following a disagreement with her husband, the sister had called out a final hurtful remark. An unexpected accident took her husband's life that day. "For fifty years," the widow sobbed, "I've lived in hell knowing that the last words he heard from my lips were that biting, spiteful remark."

Easter in Jesus Christ helps us mend, reconcile, make right our relationships, on both sides of the veil. Jesus can heal grief; He can enable forgiveness. He can free us and others from things we or they have said or done that otherwise bind us captive.

Easter in Jesus Christ lets us feel God's approbation. This world tells us we are too tall, too short, too wide, too narrow—not smart, pretty, or spiritual enough. Through spiritual transformation in Jesus Christ, we can escape debilitating perfectionism.

With Easter joy, we sing, "Death is conquered; man is free. Christ has won the victory." Christ's Resurrection frees us from death, from time's frailties and physicality's imperfections. Jesus Christ's Atonement also restores us spiritually. He bled from every pore, weeping blood as it were, to provide us escape from sin and separation. He reunites us, whole and holy, with each other and God. In all good things, Jesus Christ restores abundantly—not only what was but also what can be.

Jesus's life and light testify of God's love for all His children. Because God our Father loves all His children in every age and land, we find His

Ang gwapa nga pangasaw-onon ug ang gwapo nga pamanhonon giselyo sa balay sa Ginoo. Ang babaye 70 anyos, sama sa lalaki. Matahom nga pangasaw-onon, takos siya nga naghulat alang niini nga adlaw. Maulawon siya nga mikay-ab-kayab sa iyang sinina. Miagas ang among luha sa kalipay. Ang mga saad sa Dios natuman. Ang iyang pakigsaad nagdala og mga panalangin.

Samtang nag-home teaching sa usa ka biyuda nga igsoong babaye, ang batan-ong si Boyd K. Packer nakakat-on og malumong leksiyon. Human sa pakiglalis sa iyang bana, ang igsoong babaye nakasulti og sakit nga pamahayag. Ang wala damha nga aksidente mihunos sa kinabuhi sa iyang bana nianang adlaw. "Sulod sa singk-wenta ka tuig," ang biyuda nagsubo, "Nagpuyo ko sa impierno kay nasayod nga ang kataposang mga pulong nga iyang nadungog sa akong ba-ba mao ang mapintas, masuk-anon nga pamahayag."

Ang Pasko sa Pagkabanhaw ni Jesukristo makatabang nato sa paghan-ay, pagpakig-uli, pagtarong sa atong mga relasyon, sa duha ka habig sa tabil. Si Jesus makaayo sa kasakit; Siya makahimo sa pagpasaylo. Siya makahimo nato ug sa uban nga gawasnon gikan sa mga butang nga nasulti o nahimo nato o nila nga maoy makahimo natong binihag.

Ang Pasko sa Pagkabanhaw ni Jesukristo mopabati nato sa pag-aprobar sa Dios. Kini nga kalibotan mosulti nato nga kita taas kaayo, mubo kaayo, tambok kaayo, niwang kaayo—dili kaayo brayt, gwapa, o espirituwal. Pinaagi sa espirituwal nga kabag-ohan diha kang Kristo, makaling-kawas kita sa makapaluya nga kaperpekto.

Uban sa kalipay sa Pasko sa Pagkabanhaw, kita mokanta og, "Nabuntog kamatayon; Kay katawhan gawasnon. Kristo ang madaogon." Ang Pagkabanhaw ni Kristo mopalingkawas nato gikan sa kamatayon, gikan sa mga kahuyang sa panahon ug pagkadili hingpit sa pisikal. Ang Pag-ula ni Jesukristo mopahiuli usab kanato sa espirituwal nga paagi. Miagas ang Iyang dugo sa matag lungag sa panit, ingon og mihilak og dugo, sa pagtanyag nato og kalingkawasan gikan sa sala ug pagkahimulag. Siya mohiusa nato, sa tibuok ug balaan, sa usag usa ug sa Dios. Sa tanang maayo nga mga butang, si Jesukristo madagayaon nga mopahiuli—dili lang sa unsa kita kaniad-to apan usab sa unsa kita sa umaabot.

Ang kinabuhi ug kahayag ni Jesus nagpamatuod sa gugma sa Dios alang sa tanan Ni-yang mga anak. Tungod kay ang Dios nga atong

loving invitation to come find peace and joy in Him in many traditions and cultures. Wherever, whenever, whoever we are, we share divine identity as children of the same Creator. In similar spirit, followers of Islam, Judaism, and Christianity share religious heritage in Father Abraham and covenant connection through events in ancient Egypt.

Father Abraham came to Egypt and was blessed.

Joseph, sold into servitude in Egypt, knew Pharaoh's dream meant seven years of plenty followed by seven years of famine. Joseph saved his family and his people. Joseph wept when he saw God's larger plan, where all things work together for good for those who keep their covenants.

Moses, raised in Egypt in Pharaoh's household, received and later restored the keys for the gathering of God's children.

Fulfilling prophecy, Joseph, Mary, and the infant Christ child sought refuge in Egypt. In Cairo, a devout Muslim believer reverently says: "The Quran teaches that Joseph, Mary, and the baby Jesus found safety and sanctuary in my country. In my country, Jesus as a toddler ate our food, took His first steps, said His first words. Here in my country, we believe trees bent low to give Him and His family fruit. His being in my country blessed our people and land."

God's plan of moral and mortal agency allows us to learn by our own experience. Some of our greatest life lessons come from things we would never choose. In love, Jesus Christ descended below and ascended above all things. He rejoices in our divine capacities for creativity and delight, kindness without hope for reward, faith unto repentance and forgiveness. And He weeps in sorrow at the enormity of our human suffering, cruelty, unfairness—often brought by human choice—as do the heavens and the God of heaven

Amahan nahigugma sa tanan Niyang mga anak sa matag panahon ug yuta, atong makita ang Iyang mahigugmaong pagdapit sa pagduol aron makakaplag og kalinaw ug hingpit nga kalipay diha Kaniya sa daghang tradisyon ug mga kultura. Bisan asa, bisan kanus-a, bisan kinsa pa kita, managsama kita og balaanong kailhanan isip mga anak sa sama nga Tiglalang. Sa samang paagi, ang mga sumusunod sa Islam, Judaism, ug Kristiyanismo managsama og relihiyoso nga gigikanan kang Amahang Abraham ug sa koneksiyon sa pakigsaad pinaagi sa mga kalihokan sa karaang Ehipto.

Si Amahang Abraham miadto sa Ehipto ug gipanalanginan.

Si Jose, gibaligya aron mahimong sulugoon didto sa Ehipto, nasayod sa damgo sa Paraon nga nagpasabot sa pito ka tuig nga abunda ug pito ka tuig nga kagutom. Si Jose miluwas sa iyang pamilya ug sa iyang katawhan. Si Jose mihilak sa dihang iyang nakita ang mas mahinungdanong plano sa Dios, diin ang tanang butang nagbuhat alang sa kaayohan niadtong nagtuman sa ilang mga pakigsaad.

Si Moises, nagdako sa Ehipto sa pamilya sa Paraon, nakadawat ug sa kaulahian mipahiuli sa mga yawe sa pagpundok sa mga anak sa Dios.

Sa pagtuman sa panagna, si Jose, si Maria, ug ang bata nga Kristo nangita og kadangpan didto sa Ehipto. Sa Cairo, usa ka debotado nga tumutuo sa Muslim matinahorong nag-ingon: "Ang Quran nagtudlo nga si Jose, si Maria, ug ang bata nga si Jesus nakakaplag og kahilwasan ug kadangpan sa akong nasod. Sa akong nasod, si Jesus sa bata pa mikaon sa among pagkaon, mihimo sa una Niyang mga lakang, misulti sa una Niyang mga pulong. Dinhi sa akong nasod, nagtuo kami nga ang mga kahoy mobawog aron mohatag Niya ug sa Iyang pamilya og bunga. Ang Iyang pag-anhi sa akong nasod nakapanalangin sa among katawhan ug yuta."

Ang plano sa Dios bahin sa moral ug mortal nga kabubut-on magtugot nato nga makakat-on pinaagi sa atong kaugalingong kasinatian. Pipila sa atong labing mahinungdanong mga leksiyon sa kinabuhi nagagikan sa mga butang nga dili gayod unta nato pilion. Diha sa gugma, si Jesukristo mikunsad paubos ug mikayab sa kahitas-an sa tanang butang. Nagmaya siya sa atong balaanong mga kapasidad alang sa kamamugnaon ug kamalipayon, kamabination nga wala maglaom og ganti, hugot nga pagtuo ngadto sa

with them.

Each Easter spring season testifies that spiritual sequence and convergence are both part of the divine pattern of atonement, resurrection, and restoration through Jesus Christ. This sacred and symbolic convergence comes not by accident or coincidence. Palm Sunday, Holy Week, and Easter celebrate Christ's Atonement and Resurrection. As today, every April 6 we commemorate the establishment and organization of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints. This Restoration is a reason we gather the first Sunday each April in general conference.

Restoration also came as the resurrected Jesus Christ, Moses, Elias, and Elijah returned priesthood keys and authority at the newly dedicated Kirtland Temple on Easter Sunday, 1836. In that setting on that day to the restored Church of Jesus Christ came God's authority and blessings to gather His children, prepare His children to return to Him, and unite families for eternity. Restoration that day fulfilled prophecy by occurring both on Easter and Passover.

Including the Kirtland Temple, I recently visited sacred places in Ohio where the Prophet Joseph and others saw in vision God our Father and His Son, Jesus Christ. The Prophet Joseph saw what heaven is like. In heaven, Heavenly Father, through Jesus Christ, "saves all the works of his hands" in a kingdom of glory. The only exceptions are those who willfully "deny the Son after the Father has revealed him."

As His mortal ministry began, Jesus declared His mission to bless us each with all we are willing to receive—in every time, every land, every circumstance. After fasting 40 days, Jesus went into the synagogue and read, "The Spirit of the Lord is upon me, because he hath anointed me to

paghinulsol ug kapasayloan. Ug Siya mihilak sa kasubo sa kagrabe sa atong tawhanong pag-antos, kapintas, kawalay kaangayan—kasagaran tungod sa tawhanong pagpili—ingon man usab ang kalangitan ug ang Dios sa langit nasubo uban kanila.

Matag Pasko sa Pagkabanhaw ang panahon sa tingpamulak nagpamatuod nga ang espirituwal nga pagkasunod-sunod ug pagkahan-ay parehong kabahin sa sundanan sa pag-ula, pagkabanhaw, ug pagpahiuli pinaagi ni Jesukristo. Kining sagrado ug puno sa simbolo nga pagkahan-ay dili aksidenteng miabot o sulagma. Ang Dominggo sa Lukay, Semana Santa, ug ang Pasko sa Pagkabanhaw nagsaulog sa Pag-ula ug Pagkabanhaw ni Kristo. Sama karon, kada Abril 6 atong gisaulog ang pagka-establisar ug pag-organisar sa Ang Simbahan ni Jesukristo sa mga Santos sa Ulahing mga Adlaw. Kini nga Pagpahiuli mao ang rason nga kita nagpundok sa Unang Dominggo sa matag Abril sa kinatibuk-ang komperensiya.

Ang Pagpahiuli miabot usab sa dihang ang nabanhaw nga si Jesukristo, si Moises, si Elias, ug si Elijah mihatag og balik sa mga yawe ug awtoridad sa pagkapari didto sa bag-ong gipahinungod nga Templo sa Kirtland niadtong Pasko sa Pagkabanhaw, 1836. Niana nga kahimtang nianang adlaw ngadto sa gipahiuli nga Simbahan ni Jesukristo miabot ang awtoridad ug panalangin sa Dios sa pagpundok sa Iyang mga anak, pag-andam sa Iyang mga anak sa pagbalik ngadto Kaniya, ug sa paghiusa sa mga pamilya alang sa kahangtoran. Ang Pagpahiuli nianang adlaw nagtuman sa panagna nga nahitabo dungan sa Pasko sa Pagkabanhaw ug sa Pagpalabay.

Lakip sa Templo sa Kirtland, bag-ohay lang ko nga mibisita sa sagradong mga dapit sa Ohio diin si Propeta Joseph ug ang uban nakakita sa Dios nga Amahan ug sa Iyang Anak, si Jesukristo, pinaagi sa panan-awon. Si Propeta Joseph nakakita kon sama sa unsa ang langit. Sa langit, ang Langitnong Amahan, pinaagi ni Jesukristo, "nagluwas sa tanang binuhat sa iyang mga kamot" diha sa gingharian sa himaya. Gawas lamang niadtong sa tinuyo nga paagi "milimod sa Anak human nga ang Amahan mipadayag kaniya."

Sa pagsugod sa Iyang mortal nga pangalagad, si Jesus namahayag sa Iyang misyon sa pagpanalangin sa matag usa nato sa tanan nga kita andam sa pagdawat—diha sa matag panahon, matag yuta, matag kahimtang. Human sa pagpuasa sulod sa 40 ka adlaw, si Jesus miadto sa sinagoga

preach the gospel to the poor; he hath sent me to heal the brokenhearted, to preach deliverance to the captives, and recovering of sight to the blind, to set at liberty them that are bruised.”

Poor, brokenhearted, captive, blind, bruised—that’s each of us.

The book of Isaiah continues the Messianic promise of hope, deliverance, assurance: “Ap-point unto them that mourn in Zion, ... give unto them beauty for ashes, the oil of joy for mourning, the garment of praise for the spirit of heaviness.”

Thus, we cry out, “I will greatly rejoice in the Lord, my soul shall be joyful in my God; for he hath clothed me with the garments of salvation, he hath covered me with the robe of righteousness.”

Each Easter season, we celebrate, as a symbolic whole, eternity’s great gifts through Jesus Christ: His Atonement; His (and the promise of our) literal Resurrection; Restoration of His latter-day Church with priesthood keys and authority to bless all God’s children. We rejoice in the garments of salvation and the robe of righteousness. We shout, “Hosanna to God and the Lamb!”

“For God so loved the world, that he gave his only begotten Son, that whosoever believeth in him should not perish, but have everlasting life.”

May we each find in Jesus Christ atonement, resurrection, and restoration—peace, becoming, and belonging—that which is enduringly real and joyful, happy and forever, I pray in His holy name, Jesus Christ, amen.

ug mabasa, “Ang Espiritu sa Ginoo ania kanako. Gidi Hogan ako niya aron pagsangyaw sa Maay-ong Balita ngadto sa mga kabos; gipadala ako niya aron pagsangyaw sa kagawasan ngadto sa mga binihag ug pagpahiuli sa panan-aw sa mga buta, pagpagawas sa mga dinaugdaog.”

Kabos, masulob-on og kasingkasing, binihag, buta, dinaugdaog—kana ang matag usa nato.

Ang basahon ni Isaias nagpadayon sa saad sa Mesiyas sa paglaom, pagluwas, kaseguroan: “Kanila nga nagbangotan didto sa Sion, nagdala akog kalipay inay kagul-anan, awit sa pagdayeg inay kasubo.”

Sa ingon niana, kita mosinggit, “Magmali-payon ako pag-ayo tungod sa gihimo sa Ginoo; ang kalag ko magmaya tungod sa akong Dios; gibistihan niya ako sa bisti sa kaluwasan; gik-upoan niya ako sa kupo sa pagkamatarong.”

Matag panahon sa Pasko sa Pagkabanhaw kita nagsaulog, isip simbolo sa kinatibuk-an, sa mahinungdanong mga gasa sa kahanngtoran pinaagi ni Jesukristo: Iyang Pag-ula; Iyang (ug ang saad sa atong) tinuod nga Pagkabanhaw, Pagpahiuli sa Simbahan sa ulahing mga adlaw uban sa mga yawe ug awtoridad sa pagkapari aron mapanalanginan ang tanang anak sa Dios. Kita nagmaya sa bisti sa kaluwasan ug sa kupo sa pagkamatarong. Kita mosinggit og, “Hosanna ngadto sa Dios ug sa Kordero!”

“Kay gihigugma pag-ayo sa Dios ang kalibotan, ug tungod niini gihatag niya ang iyang bugtong Anak, aron ang tanan nga mosalig kaniya dili malaglag, kondili makabaton hinuon sa kinabuhing dayon.”

Hinaot nga atong makaplagan diha sa pag-ula, pagkabanhaw, ug pagpahiuli ni Jesukristo—ang kalinaw, pagkahimong sama Kaniya ug pagkanahisakop—kanang molungtad nga katinuod ug hingpit nga kalipay, malipayon ug mohangtod sa kahanngtoran, ako nag-ampo pinaagi sa Iyang balaan nga ngalan, si Jesukristo, amen.